

תת"ע 9749/03/17 - מדינת ישראל נגד רומן פולור

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 9749-03-17 מדינת ישראל נ' רומן פולור
תיק חיצוני: 52111834009

בפני כבוד השופט טל פרי
מאשימה מדינת ישראל
נגד רומן פולור
נאשם
החלטה

מונחת בפניי בקשת הנאשם, אשר הוגשה בתום פרשת התביעה, ולפיה אין עליו להשיב לאשמה וכי יש להורות על זיכוי מהעבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מכוח סעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982.

מבוא

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של **גרימת הפרעה לתנועה**, עבירה לפי תקנה 21(ב)(3) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: "**תקנות התעבורה**");
2. נטען עלי כתב האישום, כי ביום 4.7.16 בשעה 17:00 לערך, נהג הנאשם ברכב פרטי מ.ר. 61-387-60 ברחוב גרשון מן, בראשון לציון. באותן נסיבות, זמן ומקום, חסם הנאשם את היציאה מחניון ראשון לציון (צ"ל: משטרת ראשון לציון).
3. בתשובתו לכתב האישום, כפר הנאשם במיוחס לו והתיק נקבע לשמיעת ראיות.
4. מטעם התביעה העידו בפניי 2 עדי תביעה. השוטר מעיין מור (להלן: "**השוטר**") באמצעותה הוגשו: דוח פעולה (ת/1), תמונה (ת/2) ושרטוט אשר ערכה בדיון (נ/1) והשוטר סער אהרוני (להלן: "**השוטר**"), באמצעותו הוגשו: הודעת תשלום קנס (ת/3), שכתוב (ת/4), דוח פעולה (ת/5). עוד הוגשה תמונת מקום ביצוע העבירה (נ/2).
5. בתום פרשת התביעה, טען הסניגור, כי "אין להשיב לאשמה" מכוח סעיף 158 לחסד"פ. לטענת הסניגור, יש להורות על זיכוי של הנאשם הואיל ואין בראיות התביעה "ראיות לכאורה" להוכחות האשמה המיוחסת לו בכתב האישום.
6. הסנגור טוען, כי לא התקיימו במקרה דנן יסודות העבירה, שכן הנאשם עמד ב"פקק" ברמזור ואילו בכיוון נסיעת השוטר מוצב תמרור "עצור". מכאן שהנאשם לא ביצע כל הפרעה לתנועה. יתר על כן, התמונה אותה הציגה התביעה עומדת בסתירה מוחלטת לעדויות השוטרים שכן טענת השוטר הייתה כי

הנאשם הפריע לניידת לצאת מהחניון בעוד שהתמונה מעידה כי לא הייתה לשוטר כל מניעה לעשות כן.

7. התביעה מתנגדת לטענה וטוענת כי הוכח שהנאשם חסם דרכה של הניידת ובכך גרם להפרעה לתנועה.

דיון והכרעה

אין להשיב לאשמה

8. סעיף 158 לחסד"פ קובע, כדלקמן:

"נסתיימה פרשת התביעה ולא הוכחה האשמה אף לכאורה, יזכה בית המשפט את הנאשם - בין על פי טענת הנאשם ובין מיזמתו - לאחר שנתן לתובע להשמיע את דברו בעניין; הוראות סעיפים 182 ו-183 יחולו גם על זיכוי לפי סעיף זה".

9. בע"פ 28/49 זרקא נ' היועמ"ש, פ"ד ד' 504, עמד בית המשפט העליון על משמעות הביטוי "הוכחה לכאורה" וקבע כי: **"המושג 'הוכחה לכאורה' נוכל להבהירו עתה ביתר קלות פירושו, אותה כמות של עדות שהקטגוריה חייבת להביא בשלב הראשון של המשפט לשם קיום החובה מס' 2 [חובת ההוכחה] המוטלת עליה ואשר תספיק - אם בסוף הדיון ייתן בית המשפט אמון בה וייחס לה את המשקל הראוי - כדי הרשעת הנאשם בעבירה הנדונה".** (שם, עמ' 526)

10. בשלב בו מצוי כעת הדיון, הרי שעל מנת שבית המשפט יקבל את טענת הנאשם, עליו להראות, כי אין בראיות התביעה שהוצגו בסיס להרשעה, אפילו יינתן בהן מלוא האמון ויוענק להן מלוא המשקל הראייתי.

הלכה ידועה היא, כי די למעשה, בקיומה של ראיה לכאורית, ולו דלה, כדי לחייב את הנאשם להשיב לאשמה.

יפים לענייננו דברי בית המשפט העליון בע"פ 732/76 מדינת ישראל נ' רפאל כחלון, לב (1) 170:

"בית-המשפט לא יטה אוזן קשבת לטענה לפיה אין להשיב לאשמה, אם הובאו ראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה שפרטיה הובאו בכתב-האישום. ראיות בסיסיות לעניין זה אין משמען כאמור ראיות שמשקלן והיקפן מאפשר הרשעה על אתר, אלא ראיות במידה היוצרת אותה מערכת הוכחות ראשונית, המעבירה את הנטל של הבאת ראיות (להבדיל מנטל השכנוע) מן התביעה לנאשם"

בספרו **"על סדר הדין בפליימס"**, חלק שני, מהדורה מעודכנת, תשס"ג-2003, עמד כבוד השופט קדמי על המשמעות המעשית של היעדר הוכחה לכאורה בהאי לישנא:

"המשמעות המעשית של העדר הוכחה לכאורה, בהקשר זה היא : כי אין בראיות שהוגשו לבית המשפט מטעם התביעה כדי לבסס הרשעה "אפילו יינתן בהן מלוא האמון, ויוענק להן מלוא המשקל הראייתי"; ועל-כן אין הצדקה לדרוש מן הנאשם להתגונן, שאין לו בפני "מה" להתגונן, וראוי לזכותו".

האם הצליחה המאשימה להוכיח את האשמה המיוחסת לנאשם ?

11. בשלב זה, סבורני כי התביעה כשלה להוכיח, ולו לכאורה, את האשמה המיוחסת לנאשם כפי שיפורט להלן :
12. מהעובדות אשר אינן שנויות במחלוקת בין הצדדים, למד בית המשפט, כי ביום ובשעה האמורים בכתב האישום עצר הנאשם רכבו ברחוב גרשון מן בראשון לציון, לאחר שיירת כלי רכב אשר **עמדו כולם** והמתינו בשל העובדה כי דלק אור אדום ברמזור בכיוון נסיעתם.
13. אין חולק, כי הנאשם עמד עם רכבו סמוך ליציאה מחניון תחנת משטרת ראשון לציון. עוד אין חולק כי ניידת המשטרה עמדה ביציאה מתחנת המשטרה, כאשר תמרור 302- תמרור עצור- מוצב בכיוון נסיעת הניידת.
14. על פי עדות השוטרת, בשלב זה , נחסם המעבר על ידי הנאשם והשוטרים הורו לו להסיע רכבו לאחור. השוטרת אשרה כי צלמה את רכב הנאשם בעזרת "טאבלט", תמונה המציגה את המקום והאופן בו עמד הרכב (ת/2) (להלן : "**התמונה**").
15. בחקירתה הנגדית טענה השוטרת כי הניידת עמדה במקום במטרה לפנות שמאלה. לדבריה חסם הנאשם את האפשרות לפנייה שמאלה. כאשר עימת ב"כ הנאשם את השוטרת עם הנצפה בתמונה על פיה רואים את מיקום רכבו הנאשם, ואת השוטר אשר עומד ליד דלת הנוסע הקדמית הפתוחה, כאשר נראה יש מרחק בין הניידת לרכב הנאשם, ציינה השוטרת כי הנאשם "**החל להתקדם מעט**" ועוד ציינה כי "**הרכב התחיל להתקדם טיפה**" (פר' עמ' 7 ש' 17-20). כאשר הטיח בה הסנגור הכיצד יתכן כי רכב הנאשם התקדם בעוד דלת הנוסע פתוחה והשוטר עומד בסמוך לרכב חזרה בה השוטרת מגרסתה וטענה **שאינה זוכרת** באיזה שלב התקדם הנאשם (פר' עמ' 7 ש' 32).
16. יצוין כי עדותה של השוטרת עומדת בסתירה מוחלטת לעדותו של השוטר אשר נחקר נגדית ונשאל האם הנאשם הזיז רכבו לאחר שניגש אליו ולכך השיב השוטר בצורה חד משמעית : "**לא**" (פר' עמ' 11 ש' 14).
17. השוטרת טענה כי לא ניתן היה לבצע פניה שמאלה מאחר ורכבו של הנאשם "**ממש עמד ביציאה**" (פר' עמ' 7 ש' 15). כאשר מת/2, אשר צולמה בעת האירוע, למד בית המשפט כי לא הייתה כל מניעה לניידת לפנות שמאלה שכן נותר די והותר מקום לביצוע הפנייה.
18. השוטרת אישרה כי הנאשם עצר רכבו לאחר שיירה של מכוניות בגלל הרמזור האדום אך לדעתה "**החלל הזה של היציאה והכניסה לחנייה אמור להישאר פתוח שניכנס ונצא כל הניידות. הוא יכול היה לנסוע רוורס**" (פר' עמ' 9 ש' 8-9).
19. השוטר, אישר בעדותו הראשית כי היה במקום "פקק" וכי עמדו מכוניות בשל הרמזור בו דלק אותה עת אור אדום. לדברי השוטר רכב סוזוקי אשר עמד מאחורי רכב הנאשם שמר מרחק אשר אפשר לנאשם נסיעה לאחור על מנת שהניידת תוכל לצאת.
20. לדברי השוטר, על הנאשם היה לבצע הוראתו של השוטר שכן לשיטתו אם "**שוטר מבקש ממך, תיקח רוורס ותיתן לצאת לפעילות שלנו**" (פר' עמ' 10 ש' 16-17). עוד מוסיף השוטר כי אצה לו הדרך וכי "**עצם זה שהוא חוסם יציאה ממקום חניה, למרות שאני אמור לתת לו זכות קדימה. אז מה ? אני**

אמתין עד מחר ? (פר' עמ' 10 ש' 22-23). עוד ציין השוטר כי המקום עמוס ופקוק וכדבריו **"לא יכול להמתין, אני יכול להמתין עד מחר, כל הזמן רכבים בפקק שם"** (פר' עמ' 10 ש' 20).

21. כאשר נשאל השוטר האם היה בנסיעה מבצעית השיב הוא שלא. כאשר הטיח בו הסנגור מדוע זה לא המתין כי יתחלף האור ברמזור לירוק, הנאשם יסע ואז יוכל השוטר לצאת באין מפריע השוטר כי **"אולי היא (הנהגת שנסעה אחרי הנאשם- הוספה שלי ט.פ שופט) לא מעוניינת לתת לי זכות קדימה"** (פר' עמ' 11 ש' 1).

22. כאשר עימת ב"כ הנאשם את השוטר עם התמונה, בה נראה בבירור כי היה מרווח לניידת לפנות שמאלה השיב השוטר: **"אתה רואה מזוויות אחרות, זה גם מטושטש"** (פר' עמ' 11 ש' 17).

23. מעיון בת/1, ת/3 ות/5 מצטיירת תמונת האירוע. השוטר אשר עמד ביציאה מהתחנה כרז לנאשם שיסע לאחור וזאת על מנת שהוא יוכל לצאת מהתחנה. השוטר אישר כי לא היה בנסיעה מבצעית. הנאשם אשר המתין אותה עת להתחלפות הרמזור בכיוון נסיעתו מאדום לירוק לא שעה להוראת השוטר, בין אם לא שמע אותה ובין אם לא נאות לבצעה. לאור האמור, חרה אפו של השוטר וגמלה בליבו ההחלטה להשיב לנאשם כגמולו, ובמילים אחרות **"הבה נרשום לו דו"ח"**.

24. יצוין כי עדותם של עדי התביעה לא עשתה רושם טוב על בית המשפט, וגם זאת בלשון המעטה. השוטרים זכרו את שרצו לזכור ונטו לשכוח את מה תאם את גרסתם. גישתם של השוטרים על פיה היה על הנאשם לבצע עבירת תנועה ולהסיע רכבו לאחור רק כי השוטר **"לא יכול להמתין עד מחר"** אינה עילה מוצדקת לרישום הדו"ח.

25. מעיון בחומר הראיות ובעדויות השוטרים, לא שוכנעתי כי הנאשם היווה כל הפרעה לתנועה. הנאשם עמד, כדין, בשיירת רכבים הממתינה לאור ירוק ברמזור בכיוון נסיעתם. איתרע מזלו ועמד בסמוך ליציאה מתחנת משטרה. איתרע מזלו בשנית ומולו שוטר, חסר סבלנות, שאצה לו הדרך ולא היה מעוניין להמתין עד אשר יתאפשר לו להשתלב בתנועה ולפיכך החליט להורות לנאשם לבצע עבירת תנועה ולהסיע רכבו לאחור על מנת שיתאפשר לניידת לפנות שמאלה. וזאת יש לזכור, השוטר אישר כי **לא היה מדובר בנסיעה מבצעית**.

26. התמונות אשר הוצגו לבית המשפט מלמדות כי לו היה מעוניין השוטר, יכול היה הוא לבצע את הפנייה שמאלה בנקל וזאת גם מבלי להורות לנאשם להסיע רכבו לאחור.

27. עדי התביעה העידו עדות מגמתית ורצופה באי דיוקים. כך למשל, השוטרת, המשרתת כ- 8 שנים במשטרה ישראל, לא זכרה כי ביציאה מתחנת המשטרה מוצב תמרור עצור. עוד שכחה השוטרת מתי בדיוק צולמה התמונה והאם רכבו של הנאשם הוזז מהמקום. ואילו השוטר, אשר עיין בתמונה אשר צולמה בזירה על ידי השוטרת, החליט כי התמונה מטושטשת וצולמה "מזוויות אחרות".

28. התמונה שהצטיירה בבית המשפט הייתה של שוטרים אשר החליטו כי לא נאה להם להמתין עד אשר תתאפשר להם יציאה מהתחנה והחליטו לשנות סדרי בראשית, גם במחיר גרימת סיכון לתנועה.

לאור כל האמור לעיל, הגעתי למסקנה כי אין די בראיות שהובאו על ידי התביעה כדי לקבוע כי על הנאשם להשיב לאשמה. אשר על כן, אני **מזכה** את הנאשם.

זכות ערעור כחוק לבית המשפט המחוזי מרכז בלוד תוך 45 ימים.

מזכירות תעביר ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ב טבת תשע"ח, 09 ינואר 2018, בהעדר הצדדים.